

REDACTIUNEA,
Administrațiunea și Tipografia.
BRAȘOV, piața mare Nr. 30.
Scrierile nefrancate nu se primesc. Manuscrisurile nu se returnează.
INSERATE se primesc la **ADMINISTRAȚIUNEA** în Brașov și la următoarele Birouri de anunțuri:
 În Viena: M. Dukas Nachf. Max. Augenthaler & Emerich Loener. Heinrich Schalek. Rudolf Messer. A. Oppelke Nachf. Anton Oppelke.
 În Budapesta: A. V. Goldberger, Ekstein. Bernat. In Hamburg: Warly & Liebmann.
PREȚUL INSERȚIUNILOR: o serie săptămânală pe o coloană 6 or. și 30 or. timbru pentru o publicare. — Publicări mai dese după tarife și învoială.
RECLAME pe pagina a 8 a o serie 10 or. sau 30 bani.

GAZETA TRANSILVÂNIEI.

A N U L L X I I I .

„GAZETA“ iese în fiecare zi.
 Abonamente pentru Austro-Ungaria:
 Pe un an 12 fl., pe șase luni 6 fl., pe trei luni 3 fl.
 N-rii de Duminică 2 fl. pe an.
 Pentru România și străinătate:
 Pe un an 40 franci, pe șase luni 20 fr., pe trei luni 10 fr.
 N-rii de Duminică 8 franci.
 Se pronunță la toate oficiile poștale din țară și din afară și la d-nii colectori.
 Abonamentul pentru Brașov
 Administrațiunea, Piața mare
 Târgul Inului Nr. 30, etajul I.
 Pe un an 10 fl., pe șase luni 5 fl., pe trei luni 2 fl. 50 or.
 Cu dusul în casă: Pe un an 12 fl., pe 6 luni 6 fl., pe trei luni 3 fl. — Un exemplar 5 or. v. a. sau 15 bani. — Atât abonamentele cât și inserțiunile sunt a se plăti înainte.

Nr. 177. Brașov, Vineri 13 (25) August. 1899.

Érași Ciangăii.

În presa maghiară s'a pornit o nouă campanie în favorul Ciangăilor, cari au fost aduși din Bucovina înainte cu vre-o cincisprezece ani și colonizați în părțile Panciovei din comitatul Torontal. E vorba, că acești coloniști iau acum lumea 'n cap, căci statul le lățește tot ce au, deore-ce nu sunt în stare să plătescă anuitățile după moșiile, pe cari au fost colonizați.

Nu scim pentru a cătea-ora auzim asemenea tânguirii prin foile unguresci. Ceea ce se spune acum despre coloniștii ciangăi dela Torontal, s'a mai spus în presa ungurescă de atâtea-ori și totuși Ciangăii încă n'au perit din Ungaria.

Cum-că politica de maghiarizare prin colonizare nu se bucură de nici un succes, acesta e de mult cunoscut. Au pățit-o cu coloniștii dela Șermeșul de Câmpie și din alte părți ale Ardealului tot asemenea, dér pentru aceea experimentările nu încetază.

Așa fac foile unguresci și cu Sécuii. Din timp în timp încep să țipe și să alarmeze lumea, că se prăpădesc, că emigrăză în România și acolo se „valahiséză“ etc. Tot asemenea tânguirii se aud și despre nemeșii din Ardeal, dicându-se, că-i prăpădesc și pe aceștia „Valahii“, cumpărându-le moșiile și altele de acestea.

Adevărul e, că tocmai bine nu le va fi mergând nici Ciangăilor, nici Sécuiilor, nici nemeșilor din Ardeal, căci desmerdările prea multe i-a făcut și pe unii și pe alții comoși, iubitori de traiu bun și pretențioși peste măsură, așteptând, ca statul să le dea toate de-a gata.

Li-a și dat statul și le dă încontinuu, dér cu cât le dă mai mult, cu atâta li-se deșteptă mai tare apetitul. Pentru Ciangăii bucovineni, — cari cu atâta alaiu fuseseră aduși pe pământul Canaanului unguresc înainte cu 15 ani, fiind pretutindeni

intîmpinați în mod demonstrativ din partea soviștilor maghiari, — statul a adus jertfe enorme, dându-le moși și provădându-i cu toate cele de lipsă. De atunci încôce în nenumărate rânduri s'a mijlocit pe seama lor alte favoruri și ajutoare. Sécuiilor putem dice, că cu mână largă statul li-a împărțit tot ce li-a cerut inima: cai ferate, școle de tot soiul și tot ce numai au pretins. Pe nemeșii ardeleni încă i-a încălțit statul bineșor, votându-le cu grămada miliioanele când sub un pretext, când sub altul.

Cu toate acestea vedem, că tânguirile nu încetază. Din timp în timp se pune la cale în presa maghiară câte o campanie, care de obicei se termină cu stôrcerea de nouă favoruri acum pentru coloniști, acum pentru Sécui, acum pentru nemeșii ardeleni, acum pentru funcționarii de diferite categorii și așa mai departe, încât bietul „stat“ nu mai scie cum să scape de atâtea cerșitorii și cum să potă stempăra odată setea „patrioților.“

Pentru moment cel puțin, deu că e bine plătit „patriotismul“ sub stăpânirea ungurescă. E ușor a alina din visteria statului „suferințele“ a șese milioane de locuitori, când la această visteria contribuie șapte-sprezece milioane.

Vorba e însă, că decă cine-va trăește prea bine, de obicei i-se slăbește stomacul. Prea multa îmbuibare aduce după sine degenerare, decadentă morală și efeminare. De aceste consecențe naturale nu vor pute fi scutiți nici desmerdații fii de astăzi ai „statului maghiar“.

Apucătura mult cutezată, la care recurge „Egyetértés“, susținând indirect, că alte naționalități, între cari înșiră chiar și pe Români, sunt mai favorizate din partea statului, decât conaționalii lor ciangăi venetici, este o sfruntare a adevărului la care nu merită să reflectăm. Este sciut dóră, că guvernul a refuzat categoric de-a vinde și Românilor pământ din moșiile

statului destinate pentru coloniști, măcar că aceștia sunt cetățeni ai statului și nu venetici.

Crisa dualismului. O revistă germană a publicat zilele acestea un articol foarte important eșit din condeiul profesorului dela universitatea din Praga Dr. Pfersche, care este și unul din membrii cei mai distinși ai partidei germane progresiste. Articolul lui Pfersche culminează în constatarea, că neintrunirea delegațiunii austriace ar însemna *căderea dualismului* și de-odată cu acesta și sfârșitul dreptului public dela 1867. El speră, că în locul acestei formațiuni, va intra în vigore altă formațiune mult mai demnă. „Drumul ar fi liber — dice el — ca să reconstruim raporturile Austriei față de Ungaria pe base mult mai demne și mai durabile, și s'ar da prilej de-a purifica raporturile noastre politice, în calea cărora pactul de până acum cu Ungaria a ridicat cele mai mari piedeci“. Pfersche dice mai departe, că e posibil, ca Maghiarii să privească cu dispreț la înocetarea condițiunilor dualismului, „însă dreptul, care-l are Ungaria, îl are și Austria“. Popórele Austriei n'ar lăsa să le lungeze din mână prilejul, care le-ar libera de raporturile ne mai suportabile cu Ungaria, și „între cele două state s'ar restabili érași uniunea personală“.

Constatările acestea foarte importante dau ocași unei foi guvernamentale unguresci de-a apela la Maghiari să grijescă asupra drepturilor Ungariei, și parlamentul ungar să alégă la totă întâmplarea delegațiunea sa, înaintea căreia miniștrii comuni au datorința a-se înfrăția și a-și da sémă de demersurile lor privitor la afacerile comune.

Tot mai mult iese la ivelă, că poziția dualismului e sguduită cu toate eforturile Maghiarilor de-al susține ca în dinți, căci e în interesul lor să-l susțină. Căderea dualismului ar însemna o sguduire puternică a bazei, pe care și-au edificat și susținut până acum Maghiarii egemonia lor. Sunt foarte esplicabile, dér, temerile și îngrijirile de care sunt cuprinși Ungurii față de cele-oe se petrec ađi în Austria.

Bülow și Goluchowski. — Crisa prusiană. Visita contelui Bülow la contele Goluchowski s'a amânât din cauză, că Bülow a fost chemat urgent la Berlin. Reintôrcerea lui Bülow la Berlin se aduce în legătură cu faimele de-pre dimisia cancelarului Hohenlohe și cu crisa din Prusia, ce a isbucnit în urma respingerii de către camera prusiană a proiectului canalului. Telegramele din urmă vestesc, că parlamentul prusian va fi dizolvat. Pe ieri era să se țină în Berlin un consiliu de corună, în care să se discute asupra situațiunei.

„Memorandul“ Slovacilor.

Cu multă turburare sufletescă publică „P. Napló“ părți dintr'un pretins Memorand, ce dice că s'ar fi redactat cu prilejul adunării reuniunii slovace „Jivena“ ținută zilele acestea în T.-St.-Mărtin. După informațiunea numitei foi, pretinsul memorandum al Slovacilor va fi înaintat dieței ungare. Éta cum redă „Pesti Napló“ câte-va puncte din el:

1. Limba diplomatică a Ungariei e limba maghiară; ea este limba guvernului și a judecătorilor superioare; ea e folosită de către autoritățile comitatense și de stat în contactul reciproc; ea reprezintă în afară regatul St. Stefan, însă în afacerile interioare ale *cercurilor de limbă*, toate limbile din țară sunt egal îndreptățite. Ca semn exterior al acestei egale îndreptățiri, fiecare cetățen pôte să folosescă lângă stindardul statului, stindardul limbei sale proprii (Slovacii stindardul: alb-roșu-venăt).

2. Limba oficiósă a singuraticelor cercuri: în comitate, în orașe cu drept de municipiu, în comune, la tribunalele de forul prim și secund, mai departe la instituțiile de stat, precum la poșta, calea ferată, la școlele medii, civile și populare, la oficiile inferioare eclesiastice și civile, — este acea limbă regnicolară, care și-o mărturisesc de a lor 80% a populațiunei din cerc. Aceste sunt *cercuri cu limbă pură*. În singuraticele cercuri, oficiósă e limba, pe care și-o mărturisesc de a sa cel puțin 20% a populațiunei: prin urmare, funcționarii acestor cercuri sunt obligați a cunoșce

FOILETONUL „GAZ. TRANS“.

Castelnuovo în Dalmația.

Finea lui Iulie 1899.

— Fine. —

Ragusa are un trecut splendid. Ea era deja în al VII-lea secol d. Chr. Republică, care în al XV-lea secol ajunsese la culmea mărireii sale. Prin „porta pille“ se deschide spre cetate o stradă largă și frumoasă, numită „stradone“, care conduce până la portul „porto casone“ în fața căreia stă insula Lacrema, acest mărgăritar al Adriei, care în toate anotimpurile este verde; aici locuia cu predilecțiune Maximilian nefericitul împărat al Mexicului. Celelalte strade și ulicioare ale Ragusei sunt strimte, ba unele foarte înguste, și trebuie urcate pe trepte de piatră. Pe înălțimile de către cetate se află forturi, între cari „fort imperial“ este cel mai însemnat. Ragusa, se spune, că este între cetățile Dalmației

cea mai interesantă, atât în ce privește poziția ei atrăgătoare, cât mai vârtos gruparea pitorescă a edificiilor sale antice și caracteristice, cari dau despre mare cetății un aspect de tot romantic și încântător. Ragusa este bogată de edificii monumentale, cum e: palatul rectoral, biserica franciscană, domul, casa municipală, muzeul, teatrul nou, biserica ortodoxă, o fântână antică la „porta pille“, casa municipală, monumentul poetului croat „Gundulic“ ș. a.

La 10 ore a. m. naia noastră porni spre Castelnuovo. Mai întâiu naia ne conduse la marea largă, érá după un curs de două ore ajunserăm la strimțoarea „Cap“, séu „punta d'ostro“, unde se află un turn luminător, o stațiune semaforică, și o fortificațiune, care închide intrarea în sinul de mare numit „Bocche di Cattaro“.

Bocche di Cattaro, în care intrărăm, se desfruce în două sinuri, în unul ostic, și unul vestic, care se numesc și „canale di Castelnuovo“. Celalalt este „Canale di Cattaro“. La 1 órá d. a. am ajuns la Castelnuovo, aici vaporul nu se pôte apropia de

mol, oi 'și aruncă anghira departe de mal. Într'o barcă mă așteptau ai mei, cari mă conduseră la „Meligne“, un suburbu dela Castelnuovo situat de-alungul malului mării, și aici am petrecut peste trei săptămâni.

Castelnuovo este un orașel mic, ale cărei strade înguste se urcă pe stânci; pozițiunea-i e frumoasă și romantică. Aici sunt două fortărețe, cari dominéză golful mării: „fort spagnuolo“ și „forte di terra“. Imprejur e vegetațiune bogată, în dos munți cu stânci góle; are o climă tare blândă, și fiind-că basinalul mării e pădit de munți și e 6 kilometri departe de marea largă, Castelnuovo este foarte apt pentru un loc de cură climatică, și mai cu sémă Meligne, care e trei pătrare de órá departe de Castelnuovo.

Între Castelnuovo și Meligne se întinde în mare un picior de munte, pe care se află o mănăstire sêrbescă cu numele: „Savina“. Are o biserică pompoasă de 120 ani, și o capelă mai mică, care se datéză dela 1412 d. Ch. Savina este reședința de vară a episcopului dela Cattaro, care din

pădurea, ce înconjură mănăstirea, a făcut cu mari spese un adevărat paradis. Sub stâncile recoroșe și arborii umbroși ai Savinei afu și eu scut în contra arșiței soarelui. Aici am făcut cunoștință cu episcopul, un bătrân venerabil de 81 ani, însă încă tare agil, așa cât se urcă printre stânci, ca o caprióră.

Numele venerabilului și inteligentului prelat este: Dr. Gerasim Petranovits. Sânția sa m'a arătat mănăstirea, bisericile și tesaurile lor vechi, despre cari spunea, că sunt donuri de ale comercianților bogăți, din timpurile când au domnit pe aci Venețienii, Spaniolii și Francesii.

Eu aici în fiă-care zi la 6 óre dimineața mă scald în mare. Scaldătórea este foarte comodă, căci unde mării ajung până la ușa casei unde locuim. Țermii se scobóră lin, așa că imediat din casă poți să înaintezi ca la 30 pași în apă, fără de a-te scufunda. Așa scaldă comodă nu am avut, de când eram copil de 5—6 ani. Înaintea casei noastre părintesci, pe care în Martie 1849 au prefăcut-o „chintesi“ cu cea mai

